

LA CRÒNICA DEL SEMINARI D'ESCRITURA DE CRÒNIQUES

Per Antonio León Huguet

El 28 d'octubre va començar el segon seminari d'escriptura de cròniques a la biblioteca de Cervelló.

Ja era la tercera vegada que tenia la sort de gaudir de les classes que, amb mestratge i un entranyable tarannà, ens impartia el senyor Miquel Echarri.

Havia assistit al primer curs d'escriptura de cròniques i a un altre de crítica de cinema.

Abans d'acabar la primera classe ens va instar a què, com a preparatiu pel següent dia, portéssim pensat el tema sobre el que cadascú de nosaltres faria la crònica definitiva.

No em va costar gens decidir quin seria el tema sobre el qual faria el meu treball; en el fons, sabia des d'abans de començar la classe, quin era l'assumpte del qual volia parlar.

No feia gaire temps que havia acabat la meva novel·la *L'anell de Morfeu* i encara estava influenciat per l'empremta que m'havia deixat, tant al cor com a l'ànima, la deessa grega Eos (la dels rosats dits; Aurora per als romans).

Em va faltar temps, un cop arribat a casa, per seure davant de l'ordinador i escriure amb fruïció la crònica del meu enamorament de la deessa.

Vaig xalar de valent mentre revivia la fantasia i el resultat em va deixar força satisfet.

Lamentablement, no s'encabia ni tan sols a la més àmplia descripció possible de crònica:

Havia escrit una fantasia o un conte que NO era real.

No podia considerar-se una crònica perquè jo no estic bojament enamorat de Eos, ni la meva ganduleria em permet aixecar-me quan encara és fosc per contemplar l'aurora.

Després de llegir-lo a la segona classe, l'anàlisi del docent em va fer veure, això sí, amb un tacte exquisit, que havia fet trampa.

Vaig decidir fer dues coses: la primera fou canviar de lloc l'escrit i passar-lo de la carpeta de cròniques a la de contes curts, sense modificar-ne ni una coma; la segona va ser refer l'escrit, ajustant a la realitat els meus sentiments envers Eos.

Ja tenia la meua crònica final. Mantindré que m'aixeco quan encara és fosc i confiaré que ningú vingui a verificar si és cert que estic amb un cafè a la mà, contemplant embadalit la sortida del sol.

Ara he de tornar enrere en el temps, l'endemà de la primera classe.

El dimarts 29 d'octubre, els informatius de la nit van obrir amb notícies i imatges esgarrifadores procedents del País Valencià, causades per l'esclat d'una DANA (abans dita gota freda).

Els dies següents, les informacions que ens arribaven dels nostres veïns del sud deixaven ben clara l'enorme magnitud de la tragèdia.

Així començava la segona crònica que escriví, encara abans de la segona classe.

La veritat és que, malgrat el començament, no pensava parlar de catàstrofes humanitàries, ni del canvi climàtic, ni de polítics incompetents, corruptes i lladres.

Volia fer una crònica sobre les boniques i fràgils papallones; tenia la notícia impactant i recent, a més de la frase perfecta per enllaçar un tema i l'altre: "L'aleteig d'una papallona a Austràlia, no és aliè al desenvolupament d'una tempesta a Europa".

Sempre m'han agradat aquests lepidòpters; fins i tot quan les caçava essent un minyó allà al meu petit poble de Lleida. De gran, m'han inspirat i les he representat a uns quants dels meus quadres.

A l'escrit, amb l'excusa d'uns escassos albiraments, intentava explicar el motiu del declivi del nombre de papallones al nostre país; i fins i tot mencionava el fet que la *Satúrnia Pyri* (gran Paó nocturna) és veïna de Cervelló.

Aquesta crònica va ser llegida el tercer i penúltim dia del seminari i va rebre el vistiplau del professor i també dels apreciats companys, amb només algun petit suggeriment de correcció.

Els estic molt agraït per l'afectuosa acollida, però a mi, més que una crònica, em va semblar una poc brillant redacció sobre la desaparició de les papallones que, com a tasca de cap de setmana, podria haver fet un desmotivats estudiant de secundària.

Encara que també podria ser que la meua baixa estima per la crònica es degui al fet que competeix per representar-me amb la nineta dels meus ulls, la que em té el cor-robot: la crònica de l'eternament formosa Aurora.

Aquest tercer dia també vaig llegir els apunts d'una possible tercera crònica, titulada *La crònica que no volia escriure*. És aquesta que estic llegint.

El divendres 22 de novembre es va acabar el seminari amb la lectura de les cròniques que cadascun de nosaltres havia escrit.

Segons les conclusions que n'he tret, una crònica és una notícia explicada per algú que hi era present quan es produïen els fets, o com a mínim ha recollit el testimoni dels que la van viure. El cronista l'explica segons el seu punt de vista i des de l'angle que considera més oportú. És important que les paraules permetin al lector la visualització dels fets.

De tota manera, tant les normes com els límits són elàstics i permeten una àmplia capacitat de maniobra; tan gran com per poder definir una crònica com un conte que és veritat (definició del gran escriptor Gabriel García Márquez).

De petit em van ensenyar a escoltar i fer cas als pares, als mestres i als que en saben més jo. Com a bon minyó que he estat gairebé sempre, m'he posat a escriure aquesta tercera crònica, amb calma, curosament i procurant triar les paraules que millor transmetin allò que vull explicar.

Sobretot, hauré de treballar la calma, perquè normalment, un cop he decidit el tema sobre el qual escriure, m'entren les presses per acabar.

Intentaré deixar de fer com el golafre que s'empassa el menjar amb desfici i excitació, així que mastegaré les paraules a poc a poc assaborint el gust de cada mossegada. També intentaré que el meu escrit es quedi dins els elàstics límits del que sí és una crònica.

Sé que per molt que m'hi escarrassi, el mestre hi trobarà algunes pegues, que seran benvingudes. La meva única aspiració és posar-li una mica difícil.

Tornant al seminari, vull assenyalar algunes coses que m'han impressionat: la qualitat humana dels companys i companyes amb els que l'he compartit, l'interès i les ganes d'aprendre de tots ells. També vull destacar, perquè així m'ho ha semblat a mi, l'excel·lència dels seus treballs.

No penso acabar sense agrair a la deessa Fortuna (ja torno a l'Olimp grec) haver-me permès viure aquesta experiència amb tots ells. Prometo fer-l'hi alguna ofrena si m'atorga els seus favors novament i ens tornem a trobar aviat.

Fins aleshores, demanaré a les Musses que m'inspirin. O potser em torni a col·locar al dit l'anell de Morfeu (metafòricament) i vagi a fer-li una visita a Eos.